

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata II

Lungsod ng Avignon, Pransya ~ 1342

Europa noon noong ika-labing-apat na siglo at ang Avignon ang pinakasentro ng Imperyong Kristiyano. Matatagpuan sa pampang ng Ilog Rhone, ang Avignon ay ang Babilonya ng Kanluran—ang lungsod ay puno ng mga mangangalakal at manghuhula, mga lasenggo at mga manggagawa, mga sundalo at mga embahador, mga Jezebel at mga magnanakaw. Matataas na muog ang nakapalibot sa bayan, na nilayong protektahan ito mula sa panlabas na pagsalakay. Dahil sa napakaraming tao na magkakasama sa loob ng mga pader nito, ang sapat na pagtatapon ng dumi ay napatunayang isang nakakatakot na gawain at isang mabahong amoy ang nakalutang sa nakapaloob na kasikipan na parang isang hindi nakikita ngunit nasasalat na palyo.

Mula sa dagat ng amoy, ang *Palais des Papes* (Palasyo ng Papa) ay matayog na nakatayo sa ibabaw ng lupain. Itinayo sa isang batong itinapon ng Imperyong Romano, ang nakausling ay nagsilbing batong panulok at trono ng Santo Papa ng Santa Sede. Ang napakalaking kastilyong Gothic ay nakatayo bilang ang pinakamalaki sa lahat ng umiiral. Ito ay isang napakalaking kuta na parang dragon: mga pinatibay na pader na labindalawang talampakan ang kapal—kumpleto sa mga battlement, tore, at mga pana. Ang buong ng pormasyon na nakahandusay bilang isang dobleng palasyo, na ipinagmamalaki ang kambal na kuwadrado. Sa mga pakpak nito: malalaking bulwagan, ang mas malaki at mas mahalaga sa mga ito ay ang konsistoryo, konklave,

piging, at mga bulwagan ng kabang-yaman. Sa kaibuturan nito: isang malaking silong, na naglalaman ng tila hindi mabilang na galon ng alak na kinuha mula sa malawak na mga ubasan ng Papa at iniimbak sa hanay ng malalaking bariles na gawa sa kahoy. Sa kaibuturan nito: mga mala-impyernong apuyan, na nagpapalipat-lipat ng sampu-sampung libong tinapay sa isang araw at nagpapalusog sa imbak ng Avignon sa Babilonia. Ang Palasyo ng Papa ay walang iba kundi isang medyebal na halimaw na may kalakihan sa kahanga-hangang sukat—ang halimaw ay nakatayo nang napakalaki.

Sa loob ng palasyo ay ang mga nagkukulubot na laman-loob ng katiwalian, kayamanan, nakaupong kasamaan, kapangyarihan, at dakilang awtoridad, na walang tigil na gumugulong at lumiliit. Walang tigil, ang mga pasilyo ng kastilyo ay puno ng mga Kardinal at opisyal ng Curia, mga guwardiya at eskudero ng Papa, mga konsehal at mambabatas, mga kerida na may mababang tingin, mga kabalyero at kanilang mga panginoon, mga dumadalaw na dignitaryo at kanilang mga eskorte, kabilang ang mga kilalang kamag-anak at mga pribadong tagapag-alih ng Papa.

Noong panahon ng paghahari ni Papa Benedict XII, dalawampu't apat na Kardinal ang naglingkod sa Kolehiyo ng mga Kardinal. Sa Kolehiyo, si Kardinal Blasi ang maalab na lobo nito, na hindi kinagigiliwan ng karamihan sa mga pangunahing tauhan. Isa sa mga pinakabatang Kardinal, si Jean-Francois Blasi, ay isang lalaking malusog, matangkad at may buhok na blonde. Ang kanyang pinakakapansin-pansing katangian, na nakakagambala, ay nasa kanyang mga mata—magkasama, isang malinaw na kayumangging mata at isang bulag na parang gatas na matang karapat-dapat sa ganting tingin ng isang Diyablo. Iilan lamang sa mga Kardinal ang nagparaya sa kanyang pakikisama sa labas ng mga pormal na pakikipag-ugnayan. Ngunit para kay Blasi, iilan lamang ang kailangan niya—ang mga Kardinal na may sapat na impluwensya sa loob ng bilog upang matugunan ang kanyang mga pangangailangan. Kadalasan, sila ay mga Senior Cardinal na naglingkod din sa loob ng Palasyo ng Papa bilang mga tagapangasiwa.

Karaniwang gawain sa Avignon para sa mga Kardinal na may mas mataas na katayuan na itataga sa pangangasiwa ng iba't ibang pakpak, bulwagan, kapilya, at bakuran ng palasyo. Sa loob ng maraming taon, si Blasi ang tagapangasiwa ng Great Cellar. Ang malawak na kuta ay isang pasilyo sa ilalim ng lupa, na hinukay noong 1337 at sumasaklaw sa buong haba ng pakpak na naglalaman ng Conclave Hall sa itaas. Ito. Ang napakalaking imbakang ito sa ilalim ng lupa ay naglalaman ng daan-daang bariles na tinimplahan ng mga alak na nagpapatanda sa ilan sa mga pinakamagandang alak sa Europa. Si Blasi ang responsable sa halos bawat aspeto ng kanilang produksyon, mula sa bawat bariles, kabilang ang kasunod na pag-iimbak at pangangalaga ng mga alak. Karaniwang itinuturing na isang napakahalagang paghirang; ang gawaan ng alak ang responsable para sa malaking bahagi ng taunang kita ng Papasiya.

Kaya naman, tungkol sa palasyo, itinuturing ng karamihan si Blasi bilang ang 'Kardinal ng mga Alak.' Bukod dito, alam ng bawat dalubhasa na ang pakikipagkaibigan kay Blasi ay pakikipagkaibigan din sa Great Cellar. Ang payat at magaspang na si Cardinal Raulin Toussain, tagapangasiwa ng Palace Pantry at Boteillerie (ang Botehouse), at ang napakataba ngunit maselang si Cardinal Lilo Julin,

ang pinuno ng mga Kusina at Banquet Hall, ay dalawa na itinuturing ang kanilang sarili na mga epiko at bawat isa ay sinigurado na linangin ang pakikipagkaibigan sa Kardinal ng mga Alak. Alam na alam ni Blasi kung bakit siya niligawan ng dalawang ito, ngunit gayunpaman ay mayroon sa kanila, kahit papaano, isang halatang uri ng pakikipagkaibigan.

Hindi tulad ng mas malaking Kolehiyo ng mga Kardinal, ang Konseho ng Apocrypha ay binubuo lamang ng tatlong Kardinal—sina Cardinals Hadour Xavier, Senior councilman; Avit Basiliste, ang pinakamatanda at pinakamahina, at Edmard Lean, ang pinakabata at pinakahuling hinirang ng katawan. Natapos ang serbisyo ni Cardinal Xavier sa pagkakatuklas sa kanyang hubad at pugot na bangkay. Isang batang magsasaka ang nakatuklas sa kanyang mga labi sa isang masukal na lugar sa tabi ng isang kalsada sa kanluran ng Avignon. Nakakalat sa mga palumpong sa paligid niya ang mga labi ng kanyang mga guwardiya, ang kanilang mga katawan ay parehong nadungisan. Ang kanyang pagpatay ay nanatiling isang palaisipan. Bago luma ang mga tsismis tungkol sa mga pagpatay, namatay din si Pope Benedict. Bagama't iginiit ng ilang Cardinal na nalason si Benedict, at ang sunod-sunod na pagpatay ay bahagi ng isang mas malaking sabwatang pampulitika, ang mga naturang haka-haka ay hindi kailanman napatunayan. Si Blasi ang pinakamalapit sa mga alak ng Papa—at isang malupit na pinuno—marami ang naghinala sa kanya para sa pagkalason, ngunit walang sinuman ang sapat na matapang na harapin siya dahil sa kanyang mainit na ugali.

Wala pang dalawang linggo matapos ang libing ng estado ni Benedict, ang Conclave na pinangungunahan ng mga Pranses ay dali-daling naghalal ng isa pang Pranses, si Pierre Roger de Beaufort, na panglima sa pagkapanalo sa Avignon Papacy. Si De Beaufort ay bininyagan bilang Clement VI. Karamihan sa mga karaniwang dignitaryo ay naroroon para sa halalan: ang mga Kardinal ng Kolehiyo at Konseho, ang Kalihim Heneral, ang Bikaryo Heneral at Pangalawang Rehiyente, mga punong opisyal ng Papa ng Kaharian ng Naples, ang mas kilalang mga Obispo at lahat ng mga taong sumusuporta isang pagtitipon ang kinakailangan. Isang sugo mula kay Philip VI de Valois, Hari ng Pransya, ang kapansin-pansing wala, dahil huli na siyang dumating upang dumalo sa seremonya.

Ang kapangyarihan ng halalang ito ay hayagang nakasalalay sa *Kolehiyo ng mga Kardinal*. Gayunpaman, iilang nabubuhay na tao lamang ang nakakaalam na ang tunay na kapangyarihan ng panghihikayat sa pamamagitan ng pontipikal na pamamaraan ay nasa kamay lamang ng iilan—ang *Konseho ng Apocrypha*. Sa paglipas ng mga siglo, ang Kolehiyo ng mga Kardinal ay nagbago ng papel nito tungo sa isang katawan ng Simbahan na naghahalal, na ngayon ay naglilingkod sa Banal na Tingnan sa halos paraan kung paano nagsisilbi ang anumang organo ng parlamento sa pangkalahatang organisasyon nito. Sa kabaligtaran, ang Konseho ng Apocrypha ay isang maliit, natatakpan at sadyang hindi naitalang lupon ng Papa na may hawak na awtoridad na madaling makapantay sa Kolehiyo, ang mga Kardinal ng Ang Apocrypha ay walang pinamumunuan, maliban sa Diyos, at nananagot lamang sa Kanyang piniling kinatawan sa lupa—ang Santo Papa at Papa.

Ang Apocrypha ay binubuo ng dalawang magkaibang antas—ang Mataas at Mababang Konseho.

Ang Mataas na Konseho ay binubuo ng Papa at ng mga Kardinal na kanyang hinirang—na siya namang nangasiwa sa mga Abbot at monghe ng Mababang Konseho. Simula nang itatag ito, ang bilang ng mga miyembro ng Konsehong ito ay iba-iba sa pagitan ng animnapu't anim na miyembro, na bawat isa ay hinirang ng Mataas na Konseho. Ang mga paghirang sa Konseho ay panghabambuhay; ang mga bagong miyembro ay binibigyan lamang ng tungkulin sa pagkamatay ng isang kasalukuyang hinirang. Ang dalawa sa orihinal na tatlong Kardinal ng Mataas na Konseho—sina Basiliste at Lean—ay nanirahan sa Avignon, sa isang villa na tinatawag na Château Rouge. Gayunpaman, ang mga miyembro ng Mababang Konseho ay pantay na hinati sa pagitan ng dalawang pantay at liblib na monasteryo sa mga liblib na lupain ng Pransya at Italya. Ito ang *Abbaye des Gardiens* (Abbey ng mga Guwardiya), na matatagpuan sa mga burol ng Lalawigan ng Auvergne, ng Pransya, at ang *Monastero del Cancellio* (Monasteryo ng Cancellio), na matatagpuan sa liblib na mga bundok ng Lalawigan ng Umbria sa Italya.

Ang Gardiens Abbey ng Lower Council ay napasailalim sa pamamahala ng residente nitong Abbot na si Vonig, habang ang Cancellio Monastery sa Italya ay napasailalim sa pamamahala ng residente nitong Abbot na si Domingus. Parehong nag-uulat lamang ang mga Lower Council Abbot sa mga Cardinal ng Upper Council, na siya namang nag-uulat nang palihim at tanging sa Papa. Itinuring ng mga nakahiwalay na monasteryong ito ang kanilang sarili bilang mga Benedictine, ngunit hindi pinamahalaan alinsunod sa *Benedictine Monastic Rule*. Nagkaroon sila ng isang orden para sa kanilang sarili, na hindi Benedictine, ni Franciscan, ni Cistercian. Sa loob ng maraming siglo, ang mga monasteryong ito ay nanatiling hiwalay sa pamamahala ng mga monghe at napasailalim sa eksklusibong kontrol ng Konseho ng Apocrypha. Ang Konseho at ang dalawang monasteryo nito, kasama ang iginagalang na lupon nito ng mga tagapaglingkod, ay sa panlabas ay isang uri ng 'santo', na nagbabantay sa pinakakakila-kilabot na kalansay ng Aparador ng Papa. Gayunpaman, kakaunti ang mga sikretong nakatakas kay Lucifael—ang mga sikreto ng Konseho, lalo na.

Kaya, habang winasak ni Lucifael ang Asya gamit ang kanyang hininga ng kamatayan; siya ay pantay na abala sa Europa, nililinlang ang dalawa sa mga bansa nito. Sa pamamagitan ng kasal, ang Pransya at Inglatera ay nagtagpo ng maharlikang dugo. Sa madaling salita, isang Hari ang namatay at ang Inglatera ay may karapatang mag-angkin sa Pransya—ang diyablo ay nasa mga detalye. Gayunpaman, ang magkakaugnay na mga kaharian ay natagpuan ang kanilang mga sarili sa isang hindi pagkakasundo at ang kampana ay tumunog. At mula rito, nagmula ang pagtunog ng *Digmaang Daang Taon*. Ang pinakauna sa mga labanang ito, isa, na magiging pinakakakila -kilabot sa kasaysayan, ay naganap sa lupang Pranses at tatawaging madugong Labanan ng Crecy magpakailanman. Marami ang makakasaksi sa mga kakila-kilabot na nangyari sa maalinsangan na hapon ng Agosto ng labanan.

Crecy-en-Ponthieu ~ Hilagang France ~ Agosto, 1346

Mga labi na lamang ng bagyo ang natira. Kumalat ang kulog sa Kanluran, at kidlat

sumibat sa malalayong burol. Isang makinang na itim na uwak ang nanatili sa mga sanga ng isang nakausling oak na binabaligtad ng hangin, ginulo ang ilang sira-sirang dahon. Ang itim nitong mga pupil ay namamaga at lumiit, malamig at mekanikal, na parang may makinang kumontrol sa mata. Iniling ng uwak ang ulo nito at umungal sa papaurong na kulog nang dalawang beses, at pagkatapos ay muli.

Sa ilalim ng punong oak, isang hanay ng mga sundalong Pranses ang naglalakad nang may kaluwagan sa isang maputik at lubak-lubak na kalsada.

Ang mga Pranses—karamihan sa kanila ay mga magsasaka na ang mga kamay ay mas sanay sa paghawak ng mga palakol at tinidor kaysa sa mga espada—ay nagmamartsa patungo sa digmaan sa mga basang burol ng hilagang France. Ang kanilang bagong koronang *Haring Philip VI* ay nagsabi sa 'aso' ng Ingles, *si Edward III*, na ang France ay hindi kailanman magbabahagi ng trono sa England, o sa sinuman pa. Ang France, ayon sa utos ni Philip, ay soberano, at ang trono nito ay kanya lamang. Bilang tugon sa mapang-aping pag-angkin ni Philip nang may matinding galit, at mula noon ay determinadong patalsikin siya sa pwesto, si Edward ay gumawa ng landas sa France, sinunog ang buong nayon kasunod nito. Determinado siyang magdulot ng sapat na pinsala upang mapilitan ang pagbagsak ni Philip—sa loob kanyang sariling hanay. Nang mabalitaan ni Philip ang walang pakundangang pag-atake ni Edward, tinipon niya ang maraming panginoong Pranses upang magmartsa laban sa sumasalakay na nanghihimasok.

Napakalakas ng panawagan ni Philip sa pakikipaglaban kaya't si Edward, na ngayon ay nakaharap na ng napakalaking puwersang Pranses sa kapatagan sa itaas ng *Crecy-en-Ponthieu*, ay tumanggap makipaglaban sa kanya at tumakas pahilaga patungong Calais. Tiwala ang mga Pranses at lubos na inaasam ang isang padalus-dalos na tagumpay. Napakalaki ng puwersa ni Philip, binubuo ng mga hukbo ng maraming panginoon—kahit na karamihan ay binubuo ng mga magsasaka, mas malaki sila kaysa sa tatlumpu't limang libo at mas marami kaysa sa mga Ingles. tatlong lalaki laban sa isa. Gayunpaman, ang mga panginoong Pranses at ang kanilang mga kabalyero ay madaling makilala mula sa hukbo ng mga magsasaka at mangangalakal: ang una ay mahusay na nakasakay, may dalang mga bandila at nakasuot ng mabibigat na baluti, mayroon silang maipagmamalaking tindig ng mga maharlika at ang matapang na determinasyon na katangian ng mga beterano na sundalo.

Ang mahahabang espada, sundang, at kalasag ay tumutunog sa mga nakabaluti na kabayo; ang mga hanay ng mga sibat ay lumulundag sa mga maayos na hanay ng mga sundalo; ang mga kariton ng pana ay naglakad-lakad sa baku-bakong lupain. Isang libong siya ang lumangitngit; isang libong kabayo ang humihip at yumapak.

Ang mga sigawan at utos ay ipinapasa mula sa isang ranggo patungo sa isa pa habang ang mga grupo ng kalalalahan ay umaawit ng mga awitin ng mga bukid at ani na kanilang naiwan. Sa basang hangin ng Agosto, ang mga tunog ng digmaan ay lumikha ng isang requiem para sa mga lalaking nagmartsa nang walang ingat patungo sa kanilang mga kapalaran. Bagama't ang mga sundalo ay mapangahas—inaakala ang posibilidad ng isang madalian at mapagpasyang tagumpay at ang pagbihag ng maraming bilanggo na Ingles—sa loob nila ay tumatakbo ang pagkabalisa na parang sa mga natatakot na baboy sa bisperas bago ang pagpatay. Ang pinagsamang estado ng pag-iisip ay nagbunyag ng isang natatanging antas ng nerbiyos, nagdulot ng higit na kawalan ng laman na pangitain kaysa sa anumang konkretong pagtatantya—isang malabo ngunit lubos na nakagagambalang kamalayan, na tumatakbo nang malalim sa buto—isang pakiramdam ng nalalapit na kapahamakan.

Kahit ang mga kabayong pandigma ay naunawaan ang mismong utak nito; gayunpaman, ang parehong makinang na itim na uwak, na nakadapo sa itaas ng larangan ng digmaan sa buhol-buhol na oak, ang pinakamahusay na nakaunawa nito. lahat—iyon ay ang di-nakikitang presensya ng Diyablo mismo at, kasama niya, isa pang handang anghel: *ang Kamatayan*.

Sa gitna ng hanay ng mga sundalo, dalawang kabalyerong nakasuot ng mabibigat na baluti at may mga kabayong nakasuot ng baluti ang magkabilang balikat na kumilos. Sa ibabaw ng kanilang mga baluti ay nakasabit ang mga jerkin na walang manggas na may magkaparehong burdadong mga simbolo. Ang parehong insignia ay nagpalamuti sa kanilang mga kumot at kalasag sa pagsakay. Ang mga kabalyero ay nakasakay sa ilalim ng bandila ni Panginoong Amelet ng Laon. Sila ay magkapatid, may anim na taon na pagitan, taglay ang eskudo de armas at marangal na pangalan ni Blasi. Sina Jean-Jacques at Jean-Rene ang pinakabata sa tatlong magkapatid na Blasi; ang pinakamatanda sa kanila ay si Jean-Francois.

Hindi tulad ni Jean-Jacques, isang lalaking walang pakundangan, si Jean-Rene ay nanirahan kasama ang kanyang asawang si Alsae Blasi, at ang kanyang nag-iisang anak na lalaki, si Michael Blasi, sa isang château sa iginagalang na ari-arian ng Blasi, na matatagpuan sa hilagang labas ng bayan ng Reims. Bukod sa ari-arian, si Jean-Francois ay nanirahan sa isang malaking château na pag-aari ng Papa, ang Château Rouge, sa Avignon. Ibinahagi niya ang dalawang-palapag na château kasama ang ilang iba pang mga dignitaryo ng Papa, kung saan ang kanilang mga mararangyang apartment ay pinagsama sa iisang bubong.

Kinagat ni Jacques ang huling karne mula sa isang mansanas at inihagis ito sa helmet ng kanyang kapatid . Tumama ang kaibuturan nito sa nakataas na visor ni Rene at isinara ito nang malakas. Itinaas ito ni Rene, na nagpakita ng mapait na noo, ngunit nakatitig pa rin. Tumawa si Jacques at sumandal sa kanyang kabayo para mas masuri ang matigas na ekspresyon ng kanyang kapatid .

"Halika na, Rene," nakangiting sabi ng binata. "Ang pagtawa ay nakapagpapasigla bago ang labanan. Hindi ako *si Haring Edward, Le Petit!*" Dumukot si Jacques ng sariwang mansanas mula sa isang supot na nakasabit sa kanyang tagiliran.

Malamig na sumagot si Rene, "Hindi handa ang mga lalaki para sa pagsalakay. Pagod na pagod sila sa martsa."

"Itatapon ko ang mga Ingles sa dagat!" anunsyo ni Jacques, habang itinataas ang kanyang mansanas. " Isusuksok ko ang isang mansanas sa bibig ni Edward at ihahagis ko siya pabalik sa dagat. At dahil ako ang iyong mabait na kapatid, Rene, huhulihin ko ang isang eskuderong Ingles para sa iyo," dagdag niya habang natatawa bago kumagat ng isang piraso ng mansanas.

"Dapat silang pumuwesto sa depensa at maging handa para sa pagsalakay," sabi ni Rene .

"Mapapagod sila na parang maliliit na bata," tugon ng kaniyang kapatid. "Nakakita na sila ng mga araw ng labanan." Ibababa nila ang kanilang mga armas bilang pagsuko kapag nakita nila ang ating bilang."

"Hindi sila susuko. Kasama nila sina Edward at ang kanyang Itim na Prinsipe. Ipagtatanggol nila sila hanggang kamatayan— nagsasalita ka nang may kahangalan."

"Pagod na sila," giit ng nakababatang lalaki. "Susuko sila. Ikaw ang hangal, Rene. Ipapaalala ko sa hangal kung sino siya, pagkatapos ng labanan; kung mayroon man."

"May mga utos ka, Jacques. Susundin mo ang mga ito, gaya ko. Iniutos ng marshal ng Kanyang Kamahalan ang bawat pag-alis ng bandila hanggang sa maging sariwa ang mga tauhan mula sa isang araw na pagmartsa."

"Tumingin ka sa paligid, Rene. Tingnan mo ang kanilang mga mata—ang kanilang mga diwa! Hindi sila magpapahinga. Mainit ang kanilang dugo. Aatake sila; kahit labag sa utos," sagot ni Jacques.

"Marami sa mga lalaking ito ang hindi pa nakatikim ng labanan tulad natin," paalala ni Rene sa kanya. "At tayo ay nakatali sa mga utos—kay Panginoong Amelet, at ang bandila ay nagwagayway para sa Kanyang Kamahalan," sabi ni Rene .

"May utos tayong magpahinga. Hindi tayo dapat kumilos laban kay Edward hangga't hindi tayo binibigyan ng utos na kumilos."

Pinagmasdan ng dalawang lalaki ang mabagal na kumikilos na hukbo habang sandaling katahimikan ang namayani sa pagitan nila.

Tila ang hanay ay nagpahaba sa hindi pantay na lupain magpakailanman bago at lampas sa kanila. Humarap si Jacques kay Rene, ang mukha ay namumula dahil sa pandidiri, at sinabi sa kanyang kapatid, "Kung isusugal ng mga simpleng lalaking ito ang kanilang buhay sa harap ng mga Ingles, karamihan ay walang kalasag o baluti, kung gayon ay sasakay din ako at ipagtatanggol sila. Tapat sa Pransya, gayundin ang sinumang kabalyero. Naglilingkod kami sa Pransya—ang mga lalaking ito ay Pransya, at ipagtatanggol ko sila!"

"Ipapaalala ko sa iyo, mahal kong kapatid, na sumumpa ka ng isang sumpa, sa ilalim ng parusang kamatayan kung lalabagin. At maaari mong alisin ang lahat ng karangalan sa Bahay ni Blasi magpakailanman. Ang araw na ito ay lubos na makakaapekto sa *bawat* Blasi, mabuti man o masama."

Nakatitig si Jacques sa unahan na parang hindi niya narinig si Rene.

"Susmaryosep ka naman, Jacques," ungol ni Rene, sabay tanggal ng kanyang face guard.

Sa wakas, nagtanong si Jacques, "Sasama ka rin ba sa France?"

Itinaas ni Rene ang kanyang visor at sumagot, "Nawalan ka ng balanse, Jacques."

Napangiwi si Jacques at inulit ang tanong. "Gusto mo ba?"

"Hindi ka kabalyero— marahil ay isa kang hangal na may tatak."

"Gusto mo ba, kung ganoon?"

"Hindi ko aaminin kay Jean-Francois na wala ako sa tabi ng kaniyang hangal na kapatid sa labanan."

"Oo," sabi ni Jacques. "Tulad ng sabi niya: Ang krus ay sumasakay sa ating dalawa, o sa alinman sa atin."

"Oo nga," buntong-hininga ni Rene. Humarap siya kay Jacques at pinagalitan ito. "Wala akong gaanong pagpipilian. Nasisiyahan ka ba diyan?" Nawala ang kunot-noo ni Rene at isang tuyong ngiti ang gumapang . "Kailangan kong sumakay kasama si *Le Bouffon de France*. Hayaan mo na."

Tumawa si Jacques at sumandal sa kanyang kapatid. "Tumingin ka sa paligid. Alam ko ang puso ng mga tao, Rene, gaya mo. Hindi titigil ang mga lalaking ito hangga't hindi nila itinatapon si *Le Petit* sa dagat. Atin na ang tagumpay. Malapit na, makukuha natin ang ulo ni Edward—at ang kanyang trono. Ipakita mo sa atin

krus ng kapatid na kardinal , upang tayo ay sumugod patungo sa tagumpay.”

Itinapon ang mansanas at hinubad ang kanyang helmet, hinugot ni Rene ang isang pinong gintong kadena mula sa ilalim ng kanyang baluti. Sinuportahan nito ang malaking bigat ng isang krusipiho na may mga hiyas na pagmamay-ari ng kanyang nakatatandang kapatid na si Jean-Francois Blasi, at mula noon ay binasbasan mismo ng yumaong Papa Benedict XII. Iginiit ni Francois na dalhin ito nina Rene at Jacques sa bawat labanan. Ayon sa itinakda ng sandali, pagkakataon na ni Rene na magsuot ng krus ni Blasi. Ito ay bahagi ng dahilan kung bakit napilitan si Rene na sumama sa kanyang kapatid, kung si Jacques ay sumugod: Hindi niya iiwan ang kanyang kapatid na harapin ang kamatayan nang mag-isa, at walang krus. Hindi rin niya iiwan ang hukbong Pranses na lumaban nang mag-isa, gaano man katanga ang pagkakaisa. Sa kanyang mga kababayan at sa kanyang kapatid, pantay siyang nakatuon, kahit sa magkaibang paraan; pareho niyang ipagtatanggol—pareho niyang igagalang. Yumuko si Rene sa gilid ng kanyang kabayo at iniabot ang krus kay Jacques. Hinalikan ni Jacques ang malamig na metal, bahagyang iniyuko ang kanyang ulo bilang paggalang. Isang malakas na kulog ang umalingawngaw sa kanayunan. Tumawa si Jacques at tinanggap ito bilang isang magandang senyales. Sa itaas nila, sa mga sanga ng isang maliit na puno ng oak, ang isang makinang na uwak ang gumalaw na may mga balahibong kumakaway. Kumawala ito mula sa kanyang kinauupuan patungo sa hilagang-kanlurang abot-tanaw, patungo sa mga hukbo ng mga Ingles.

“Sa ngalan ng Kataas-taasang Panginoon at ni San Denis,” bulong ni Jacques nang may matinding kahigpitan. Bumalik si Rene sa kanyang kabayo at inulit ang parehong paggalang. Ibinalik niya ang krusipiho sa kanyang dibdib at isinuot ang kanyang helmet.

Tumakbo pababa sa hanay ng mga hukbo ang mga sundalong nakasakay, sumisigaw ng, “Humanda kayo! Ihanda ninyo ang inyong mga sandata!” Sumugod ang hanay.

Naabutan na ng hukbo ni Philip si Edward, na ngayon ay wala nang ibang pagpipilian, maliban sa lumingon at lumaban. Inihanay ng Hari ng Inglatera ang kanyang mga nakasakay na kabalyero at mga pikemen sa isang malawak na burol malapit sa nayon ng Crecy, kung saan ang mga mamamana ay nakahanay sa likod at harap nila, at ang mga yeomen ay naghihintay sa tabi ng iba pang mga kabayo sa likuran. Hawak ni Edward ang kanyang pamumuno mula sa loob ng isang okupadong windmill sa tuktok ng burol.

Sa isang maikling espasyo, habang mabilis na lumilipad pahilagang-silangan, ang balisa at lumilipad na uwak ay natakpan ang isang malawak na hindi pa nabubungkal na lupa at sumisid sa isang liblib na masukal na palumpong, na natatakpan ng isang maliit na tagaytay. Ang maliwanag na anyo ng ibon ay maliwanag na nagliwanag sa gitna ng mga halamang tistle at yew, ang malupit nitong huni ay ikinagulat ng isang batang Ingles na mamamana na nakatayo habang nagpapakalma sa liblib na lugar. "Isang hindi magandang senyales sa isang hindi magandang araw," bulong ng mamamana, habang nakatitig sa uwak—at tila nakita siya ng ibon, nakita ang loob at loob niya, at ang hindi natural na titig nito ay tumagos sa kanyang kaluluwa. Yumuko siya, hawak ang kanyang ulo na parang sinusubukang pigilan itong sumabog. Huminga siya at umungol, gumuho sa lupa bago namatay. Ang ibon

sumigaw at pumaindang nang malakas bago ito tuluyang bumagsak at namatay, bumagsak sa masukal na halaman na may parang balahibong panginingig.

Biglang dumilat ang mga mata ng patay na mamamana . Tumindig siya mula sa lupa at sinuri ang hungkag. Nahugasan ang puti ng kanyang mga mata —makintab at itim na parang balahibo ng uwak . Kumuha siya ng isang mahabang pana, na nakasandal sa isang puno at, dala ang isang buong pana ng mga palaso na nakasabit sa kanyang likod, nilisan niya ang kakahuyan na mas puno kaysa sa kanyang pagpasok dito. Kahit na walang laman ang kanyang pantog, ang kanyang puso ay puno ng itim na kasamaan na kumukulo sa kanyang walang tigil na dibdib. Nilagpasan niya ang masukal na lugar patungo sa isang matibay na hanay ng halos isang libong mamamana na nakapalibot sa limang daang sundalong naka-arms. Ang hanay ng mga sundalo ay nakatayo sa ibabaw ng isang puntong tinatanaw ang isang mababaw na lambak sa Silangan. Sa likod sila at sa Kanluran, libu-libong sundalo pa ang naghintay sa dalawang perpektong parisukat. Ang mamamana kinuha ang kanyang lugar sa hanay.

Gaya ng hinulaang ni Jacques Blasi, padalus-dalos na sumugod ang hukbong Pranses sa labanan bago pa sila mapigilan ng kanilang mga kumander. Sa lambak, isang magulong grupo ng sumisigaw na mga sundalong naka-arms, mga tagapag-sibat, mga taga-Genoa na crossbowmen, at mga nakasakay na kabalyerong Pranses ang sumugod patungo sa tagaytay na inookupahan ng mga Ingles. Walang kaayusan sa labanan, ang mga lalaki ay nagbabanggaan sa lupa sa kanilang pagkauhaw sa dugo at ang ilan ay nagtutuosok pa gamit ang sarili nilang mga kamay na walang kakayahan sa paggamit ng mga espada.

Sa panig ng burol ng mga Ingles, ang sundalong walang kaluluwa ay dumaaan sa pagitan ng mahahabang hanay ng mga mamamana na nakataas at nakabunton ng mahahabang pana.

"Tigil! Tigil," sigaw ng isang tinig na may awtoridad.

Ang mga buhay na mamamana, nang makita ang itim ng kanyang mga mata, ay nagsidating pabalik, ang kanilang mga hanay ay nagwawala na parang naghahating Dagat na Pula.

Nabigla, nagbulungan ang mga lalaki sa isa't isa, "Lumayo kayo! Siya ang diyablo sa loob niya!" Walang gumalaw para pigilan siya habang lumingon siya sa mga hanay at nagmartsa pababa sa tagaytay, iniwan ang mga Ingles at ang kanilang posisyon sa likuran niya.

"Mana! Bumalik ka sa iyong pwesto!" Isang sumisigaw na utos ang nagmula sa likuran ng mga sundalo. Ang boses ay kay Lord Clifford, sigurado sa kapangyarihan ng pamumuno ngunit nanatili ang mamamana sa kanyang mabagal at tiyak na landas pababa ng burol. Sa likod ng pormasyon ng mga Ingles, kulay abo ang kalangitan sumilay at ang araw sa hapon ay tumagos sa mga ulap. Dahil ang araw ay nasa likuran ng mga Ingles, ang papalapit na mga puwersang Pranses ay nanatiling bulag.

Mula sa kanyang himpilan kasama ang kanyang sariling mga mamamana, tumawag ang Earl ng Warwick at Oxford, "Panginoon Clifford, ibalik ninyo ang inyong mamamana! Mga Ginoo, panatilihin ninyo ang inyong mga tauhan sa tamang landas!"

Humugot ang Demonyong-Mano ng palaso mula sa kaniyang lalagyan at, nang hindi napuputol ang kaniyang hakbang, itinutok ito nang malalim sa kaniyang mahabang pana. Ang kaniyang maitim na mga mata ay nakapako sa dalawang matingkad na batik malapit sa dulong bahagi ng lambak.

"Mana! Bumalik ka o matumba ka mula sa likuran," hiling ni Lord Clifford. Nagpatuloy ang mamamana pababa sa tagaytay, ang kanyang maitim na pigura ay nababalot ng nakakatakot na ginhawa dahil sa kaguluhan ng mga sumusulong na Pranses. Iniusad ni Clifford ang kanyang kabayo, kasunod ang kanyang tagapagbantay ng bandila. Huminto siya sa tabi ng isa sa mga mamamana, umuungol na inutusan na ibagsak ang nag-iisang mandirigma sa kanyang kinatatayuan.

"Mula sa likuran, ginoo?" Hindi mapakali na tanong ng mamamana.

"Iniuutos ko sa iyo na humakbang ka at ihulog ang lalaking iyan! Gawin mo na ngayon, mamamana," bulong ni Clifford, habang galit na itinuturo ang papaatras na pigura.

"Tunay nga, ginoo." Yumuko ang mamamana at lumipat sa isang malinaw na posisyon. Binunot niya ang isang palaso, sinubukan ang hangin, at inilunsad ang palaso na parang buriko pababa sa tagaytay. Ang patalim ay lumipad nang direktso at mabilis, tumusok sa likod ng lalaking walang kaluluwa at sumibol mula sa gitna ng kanyang dibdib. Ang natusok na mamamana ay huminto sandali, pagkatapos ay lumingon upang harapin ang tagaytay. Malabo lamang ang nakita ng mga sundalong Ingles habang ang patay na lalaki ay lumingon upang harapin sila— marahil ay parang sasalubungin sila. Walang nakakita sa palaso na lumipad mula sa kanyang pana at pataas sa tagaytay—walang sin nakita ang palasong tumagos sa mata ng batang mamamana ni Lord Clifford. Nang bumagsak ang mamamana sa lupa ay saka lamang nila nakita ang itim na balahibong palasong tumutusok mula sa kanyang ulo. Lumingon ang Devil-Archer at nagpatuloy sa pagbaba sa parang, patungo sa umuugong na bukana ng pagsalakay ng mga Pranses.

"Pabayaan mo siya!" bulyaw ni Clifford, habang nakatitig sa naglalakad na patay na lalaki. "Mga mamamana, hanapin ninyo ang inyong mga target! Humanda kayo sa aking aabangan!"

Gayunpaman, lahat ng mata ay nasa bagay na naglalakad pa rin nang hindi naaapektuhan patungo sa paparating na kaaway na Pranses at walang pakialam sa nakalatag na palaso, na tumagos sa katawan nito.

Umalingawngaw sa buong larangan ang putok ng isang sinaunang kanyon ng Ingles habang ang unang pag-ulan ng mga palaso umulan sa gitna ng mga sumusugod na Pranses. Natumba ang mga kalalakihan at kabayo sa ilalim ng pagsalakay ng mga palaso, na ikinagulat ng mga Pranses. Ang mga tangkay ng palaso ay may mga ulo ng palaso na gawa sa bodkin, bago sa labanan. Ang mga tulis ng bodkin ay mahaba at mabibigat na dulo na bakal na may kakayahang hiwain ang baluti. Ang mga mahahabang pana ng Ingles ay inukit mula sa siksik na kahoy na yew at nilagyan ng matibay na tali ng pana na gawa sa abaka na nangangailangan ng pagbunot ng isandaang libra o higit pa, at inihagis ang mapaminsalang bagong palaso na ito nang may napakalaking lakas. Ang metal na suit ng mga kabalyerong Pranses ay halos walang nagawa upang protektahan sila.

Nang makitang magulo at mabilis na nabubuwal ang kanyang mga tauhan, inutusan sila ni Philip na bumalik at magsama-samang muli. Hindi nila pinansin ang utos, at nilagpasan siya at tumakbo sa lambak na parang mga baliw. Natagpuan ng mga taga-Genoa ang kanilang mga sarili sa gitna ng mga palaso ng mahahabang pana. Gayundin

Malayo sa mga Ingles, inihagis nila ang kanilang mga pana at tumakas. Nang makita ito, iniutos ng kapatid ni Philip na si Count D'Alencon na patayin sila. Kaya, nangyari na, noong araw na iyon, mas maraming Genoese ang napatay sa labanan sa kamay ng kanilang mga kasamang Pranses kaysa sa sumasalakay na mga Ingles. hukbo.

Ang walang kaluluwang mamamana ay naglakad nang mag-isa sa nagbabagang larangan ng digmaan. Sinunod ng mga kalalakhian at kabayo ang likas na takot ang dulot ng mga itim na matang iyon, at walang lalapit sa mamamana na gumagalaw nang may tila kawalan ng pakialam sa palasong tumusok sa kanya. Humugot siya ng isa pang palaso mula sa lalagyan ng pana sa kanyang likod, isinabit at pinakawalan ito sa isang tiyak na galaw. Halos tatlong daang yarda pababa sa bukid, ang pana ay tumama sa lupa sa pagitan ng mga paa sa harap ng kabayo ni Jean-Jacques Blasi . Dalawang pana ng pana ng Genoese ang natagpuan ang marka nito sa mga tadyang ng patay na mamamana at ang pangatlo ay tumama sa kanyang hita. Gayunpaman, ang kanyang itim na titig ay hindi kailanman umalis sa target nito, at ang mga palaso ay hindi siya napigilan o pinabagal man lang ang kanyang kamay. Isa pang palaso ang umalis sa kanyang pana bago tumigil ang una. Hindi ito sumablay. Tumama ito pababa sa kwelyo ng baluti ni Jacques at tumusok sa kanyang kaliwang baga. Habang bumabagsak siya mula sa kanyang kabayo, isa pang pana ang kumislap mula sa langit; sa tabi niya, narinig ni Rene ang isang nakapanghihinang kalabog habang ang kanyang sariling kabayo ay gumuho sa ilalim niya. Isang itim na palaso ang nakausli mula sa pagitan ng mga mata ng hayop . Ngunit ang patay na mamamana ay hindi imortal. Kahit na nagpakawala siya ng isa pang palaso, isang pana ang tumagos sa kanyang lalamunan at tuluyan siyang bumagsak sa lupa. Tumalon si Rene at tumakbo papunta sa kanyang kapatid. Sumigaw ang mga sundalo sa kanilang harapan, walang tigil ang kanilang Itinaas ni Rene ang pantakip sa mukha ni Jacques , itinaas ang ulo mula sa lupa, at niyakap ito sa kurba ng kanyang braso. Namuo ang kanyang mga mata sa luha; alam niyang hindi aalis si Jacques sa lambak na ito. buhay.

“Huwag, Rene,” sabi ni Jacques, ang kanyang mukha ay pilit na ngumiti at nagpapakita ng matinding paghihirap. “Nahulog ako nang may karangalan.” Umubo siya sa kumukulong dugo sa kanyang hininga. “ Nais ko —na yakapin ang ating krus—nang huling beses.”

Hinubad ni Rene ang kanyang helmet, itinaas ang kanyang baba, at mabilis na kinapa ang kadena sa leeg hanggang sa mahulog ang krusipiho mula sa kanyang baluti. Kinapa niya ito, dala ang krus sa kanyang naghihingalo. mga labi ng kapatid . Hinalikan ito ni Jacques at ngumiti siya.

“Rene, kapag pinatay mo si Edward, hilingin mo sa dakilang *si Jean-Francois-de-France* na ipanalangin ako,” bulong niya. “Sumpain mo.”

"Sa aking karangalan, Jacques. At ipagdarasal din kita, hanggang sa wala nang matira sa aking hininga," Tumugon si Rene nang may tawa at pag-ulan ng luha. Matagal nang biro ng magkapatid —ang walang kabuluhang tawag na ginamit nila sa panunukso sa kanilang 'sobrang seryoso' nakatatandang kapatid: si Francois de France. Habang itinutulak ni Rene ang krus pabalik sa ilalim ng kanyang baluti sa dibdib, bumuntong-hininga ang kanyang kapatid at namatay sa kanyang mga bisig.

Sa kabila ng lambak, gumalaw ang Devil-Archer. Hindi pa tapos ang kanyang trabaho. Isang makapal na hawakan ng pana na nakabaon sa kanyang hita ang nabali nang may malakas na kaluskos habang siya ay gumugulong at nakatayo nang nakaluhod. Isang ulan ng mga palaso ang tumama sa kanyang magaan na baluti, ngunit hindi umagos ang kanyang dugo; inihagis niya ang isang palaso at pinakawalan ito. Itinaas ni Rene ang kanyang mukha sa langit, umiiyak sa kalungkutan at pagsuway, kahit na ang kanyang sariling kamatayan ay lumilipad patungo sa kanya sakay ng mga itim na pakpak. Ang palaso ng Impiyerno ay sumugod patungo sa lupa na parang isang isinumpang kaluluwa. Tinamaan nito si Rene sa ngalangala ng kanyang sumisigaw na bibig, tinusok ang kanyang utak at hiniwa ang kanyang bungo. Hindi na siya sumigaw pa. Bumagsak ang kanyang katawan sa ibabaw ng kanyang yumaong kapatid na may ekspresyon ng takot sa kanyang nakayuko at duguang mukha. Hindi nakita ng kanyang nakanganga na mga mata ang palaso ng taga-Genoa na tumama sa isinumpang mamamana sa kanyang bungo. Natumba ang mamamana at hindi na gumalaw pa.

Ang puwersang Ingles ay binubuo ng humigit-kumulang labindalawang libong kalalakihan, mahigit kalahati sa kanila ay mga mamamana. Ang mga sundalong naka-armas ay nakatayo, nasa gitna ng dalawang nakabukang gilid ng mga mamamana, na bumubuo ng isang eksaktong haba na humigit-kumulang labingwalong daang yarda. Ang puwersang Pranses ay may bilang na tatlumpu't anim na libo. Sunod-sunod na alon —labinlima sa lahat—ng mga sumusulong na kabalyero ang nagtakbuhan papunta sa embudo ng mga palaso ng Ingles, para lamang magbunton sa kanilang mga patay at sa mga namamatay sa harap nila. Sa pagitan ng mga tumatakas na taga-Genoa na mga pana, ang araw na bumubulag sa kanilang mga mata at ang mga baliw na sigaw ng mga hindi sinanay na magsasaka sa paligid ng larangan ng digmaan, ang mga puwersang Pranses ay nagsimulang bumagsak. dulot ng lubos na kagulo. Ang larangan ng digmaan ay puno ng mga palaso ng mga Ingles na kitang-kita sa mga napatay na lalaki at hayop na parang matigas na tangkay ng sebada. Sa loob ng maikling panahon na sampung oras, halos kalahating milyong palaso ng mga Ingles ang bumagsak mula sa mataas na tagaytay at mahigit anim na libong Pranses at Genoese ang namatay. Tiyak, isa itong sayaw ng diyablo —at isang masamang waltz iyon.

Dumating na ang oras ng kanyang paghihirap nang umatras ang sugatang si Philip. Wala siyang ibang nagawa kundi iwan ang kanyang mga sugatan kung saan sila nakahandusay. Dalawang Hari, bilang kakampi ni Philip, ang namatay sa kakila-kilabot na pagpatay; isa sa kanila ay ang bulag na si Haring John ng Bohemia. Walang ibang magawa si Philip kundi ang umatras. Gayunpaman, walang dinalang bihag si Edward. Pagsapit ng hatinggabi, ang kanyang anak, ang Iitim na Prinsipe ng Wales, ay kumilos sa ilalim ng balabal ng kadiliman at, gamit ang mahahabang kutsilyo, hiniwa ng kanyang mga tauhan ang lalamunan ng mga sugatan. Sa kabuuan, animnapu't anim na raang Pranses at ilang daang Ingles lamang ang namatay sa labanan. Ito ay isang labanan, kung saan si Lucifael ay labis na kasangkot mula pa sa simula. Lubos na karapat-dapat sa kanya ang papuri; parehong Hari, sina Edward at Philip, ay mga pion lamang sa kanyang mas dakilang laro. Siya ang naghaharing reyna, at, hindi namamalayan, dalawang hangal na Hari ang naglaban-laban bilang mga biro sa harap niya.

Kasunod ng labanan, nanghina si Philip. Sa tulong ng dalawang Kardinal ng Avignon bilang mga tagapayo, isang kasunduan sa pagitan ng France at England ang agad na naipatupad. Pinanatili ni Edward ang pagsakop sa Calais at si Philip ay naging balisa. Inalis ng mga Ingles ang pagiging kabalyero mula sa

ang mga tuntunin ng labanan. Labanan nang mano-mano, harapang komprontasyon—isang labanang puno ng pagsubok Ang kasanayan, kapangyarihan, at katapangan ng tao laban sa iba—ay napalitan ng katumbas na pagsibat sa kalaban mula sa likuran. Ang mahabang pana ng mga Ingles ay isang sampal sa mukha ng uri ng mga Kabalyero . Bagama't hinamak ito ng mga kabalyerong Pranses—na tinatawag itong tahasang kaduwagan— ang labanan sa malayo ay napatunayang lubos na mabisa para sa mas maliliit na hukbo, tulad ng kay Edward. At sa pamamagitan ni Lucifael , ang sining ng digmaan ay nagbago at sumapit ang takipsilim sa maluwalathing mga araw ng pagiging kabalyero.

Dahil sa desperasyon, naisip ni Philip na humingi ng tulong sa Santa Sede at sa napakaraming edukadong pari nito. Gayunpaman, higit pa sa panalangin ang kailangan niya mula sa kanila. Kailangan niya ng pondo at isang matibay na panlaban sa bagong sandata ng mga Ingles—ang mabilis na pagpapaputok ng mahabang pana at ang palaso nitong bodkin na tumutusok sa baluti. Kailangan niya ng mga bagong estratehiya upang labanan ang mga hindi karapat-dapat na taktika na ginagamit ng mga Ingles. Hinangad niya na ang mapagpasyang kontra-sandata at ang tiyak na kontra-estrategiya ay maaaring magpalayas kay Edward palabas ng Calais at pabalik sa kabila ng Channel. Gayunpaman, kumilos si Lucifael laban sa lahat ng trono, mapait na sabik, bilang isang inaapi ngunit sa palabas na patuloy na dominanteng Reyna-ng-mga-reyna. Ang trono ng Santa Sede at ang Papal Palace ng Avignon ay hindi ligtas. Ang Papa, ang Kolehiyo ng mga Kardinal, at ang mga Kardinal na Apocrypha ay pawang pantay na biktima sa kanyang laro. At sa loob nilang lahat, hinabi niya ang kanyang sapot.

Château Rouge ~ Lungsod ng Avignon ~ Abril, 1347

Ang Château Rouge ng Avignon ay nagsilbing bantay na tirahan para sa ilang College Cardinals. Isang guwardiya na nakatalaga sa likurang pasukan ng château ang gumalaw ng kanyang mga paa—ang sakit ay nasa kaliwang sakong niya. Hinanap niya ang kanyang bota, ngunit wala siyang nakitang nakausling sundang; walang piraso o tinik sa loob nito, ngunit muli niya itong naramdaman: isang tusok na parang maliit na punyal na tumutusok sa kanyang sakong. Hindi ito magbibigay sa kanya ng kapayapaan. Pinag-aralan niya ang mga patay na lugar. Walang sinuman ang nagbigay ng ingay sa gabi. Sa palihim na pagsulyap sa arko ng kanyang pwesto, ang guwardiya ay palihim na pumasok sa mga palumpong na nakapalibot sa makakapal at mabatong pader ng château. Kinapa niya ang kanyang mga bulsa nang may pag-asa at ngumiti nang makita ang isang nakatuping papel sa bulsa ng isang vest. Sumandal sa dingding, kinalas niya ang sintas ng kanyang bota at ipinasok ang papel sa loob nito. Kakabit pa lang niya ng mga sintas nang makita niya ang mahabang anino ng isang naka-hood na pigura. Sa takot, dali-dali siyang tumuwid at muntik nang matumba.

“Guwardiya. Wala ka sa pwesto mo,” malumanay na sabi ng pari. “Bakit?”

Lumapit ang bantay sa arko, mukhang nahihiyang, habang ang nakalilim na pigura ay gumagalaw din upang harangan siya. “May narinig akong ingay, prayle,” nauutal niyang sabi. “May mga tandang na dumadapo lang pala.” ang palumpong.

"Ah, mga tandang na nagsisilbing dapuan. Nakikita ko." Sa mas maayos na liwanag, nakita ng sundalo ang pari bilang matangkad at medyo

matipuno, na may buong itim na buhok. Tila pinagmamasdan niya ang mga sementadong bato, gayunpaman, nang ang kanyang Kumislap ang maitim na mga matang nakatakip sa mukha ng guwardiya, ang mga ito ay tumatagos na parang mga punyal. "Hinahabol mo ba ang mga titi na tumutunog gamit ang botang walang sintas?"

"Hindi ko napansin, prayle."

"Ah, naiintindihan ko. Hindi mo napansin ang maluwag na sintas." Ang malumanay na boses ay isang nakakatakot na kontradiksiyon sa kumikislap na mga matang, na nagpapangilabot sa guwardiya. "Ipakita mo sa akin ang iyong mga utos, guwardiya. Sa sandaling ito.

Nabigla— kanina pa niya iniisip kung kailan siya iiwan ng nakakabahalang paring ito sa kanyang tungkulin— atubili na yumuko ang sundalo at tinanggal ang kanyang bota. Binawi niya ang kanyang pansamantalang benda at iniabot ito sa pari.

"Nasa bota mong walang sintas? Ah." Binuklat ng pari ang papel at tumayo sa ilalim ng isang flashlight para basahin ito. "Bakit nasa bota mo ang mga utos mo, guwardiya?"

Inamin ng guwardiya ang lahat. Ngumisi ang pari at, ibinalik ang mga nakatiklop na order, ay nagsabi, "Kung gayon Mukhang pinakamabuti ang mga utos mo kapag nilabag. Itutuloy ba natin ang pagtatapat sa pagitan natin?"

"Kung maaari po, prayle. At paano po ako makakatulong, prayle—um—" nagpupumilit ang guwardiya na tawagin ang pangalan ng pari.

"Si Sevalle—Arsobispo Lou Sevalle—ay narito sa pamamagitan ng personal na appointment upang makipagkita kay Kardinal Jean- Francois Blasi."

"Tatawagin ko ang Master-at-Arms. Maaari siyang mag-ayos ng isang eskort." Nagsimulang tumalikod ang guwardiya, ngunit hinawakan ng pari ang kanyang balikat nang may masakit na pagkakahawak.

"Nakikita ko sa mga utos mo na bago ka lang sa posisyong ito," bulong ng malaking pari. "Naiisip ko na ayaw mo nang madungisan ka? Hindi ko na kailangang maghintay ng escort; maraming beses na akong nakapunta rito. Hahanapin ko ang sarili kong paraan."

Ang sundalo, na isa ngang hilaw na rekrut at hindi naman padalos-dalos sa pakikipagtawaran, ay nakaramdam ng ambon. sumagi sa isip niya. Napakahalaga na sundin niya ang kanyang mga utos; ngunit, hayaan ang isang estranghero papasok sa château, nang walang kasama? Gayunpaman, isang hindi inaasahang pagpapabaya sa tungkulin ang siyang mahalaga rin na sundin niya ang malumanay na tinig—at ang utos sa kumikislap na mga mata. "May kasamang mga bisita. Kailangan kong—"

"Posible ba," putol ng pari, "na hindi kita napansing palayo sa iyong pwesto? Posible rin ba na hindi mo ako napansing pumasok? Pakinggan mo ako, bantay; tipunin mo ako na parang isa lamang tahimik na tandang na dumadapo. Gabi na— pagod na ako. Naiintindihan mo ba ang ibig kong sabihin?" Habang nakatingin sa malayo, sumagot ang guwardiya, "Sa pagkakaalam ko —gaya ng sabi mo. Hindi kita kilala."

Hindi rin kita nakita.

"Ang kasinungalingan na may mabuting intensyon ay hindi masamang gawa. Magaling. Makikita kong mapapawi ang pabor nang tatlong beses," sabi ng pari, habang tinatapik ang balikat ng guwardiya nang may pang-uuyam na hindi nakita ng sundalo. Naglaho siya sa ilalim ng arko ng pasukan at nagpagala-gala sa tahimik na mga pasilyo ng

ang château. Dumating ang pari sa isang sulok, at habang iniikot niya ito, ang kanyang mga itsura at damit ay biglang nagbago, nag-metamorphose sa ibang-ibang anyo. Sa halip na isang roba, siya nakasuot ng damit pandigma ng isang kabalyerong Pranses. Sa kanyang dibdib ay kumikinang ang ginto at mga hiyas na may palamuti Krus ni Blasi. Lumiko siya sa isa pang kanto at tahimik na naglakad sa isang pader na bato, ang kanyang nakasuot ng baluti ay humahalo sa malalaking bato nang walang anumang ingay.

Sa kwarto ni Cardinal Jean-Francois Blasi, isang nakasabit na tapiserya sa dingding ang sandaling gumalaw habang ang anyo ng kabalyero ay dumadaan sa mga matibay na bato sa dingding. Ang Cardinal ay nagpagulong-gulong at umuungol sa kanyang ginintuang kama, ang kanyang mga mata ay umiikot sa ilalim ng kanilang mga talukap habang sinusundan ang mga tampok ng kanyang mukha. ng isang bangungot. Gumulong si Jean-Francois sa malaking kama, nakulong sa panaginip kung saan siya mabilis na nahuhulog. Bigla siyang napabuntong-hininga at tumakbo nang tuwid, nanlalaki ang mga mata. Kumikinang ang pawis sa kanyang noo. Nang matuklasan ang bangungot, ay umalis ito sa silid. Bumagsak ang mga balikat ng Cardinal sa ginhawa at humiga siya sa kama, dahan-dahang pumikit ang kanyang mga mata—pagkatapos ay muling dumilat. Hindi pa tapos ang bangungot. Umupo siya, kumakabog ang kanyang puso. kakaiba sa kanyang dibdib. Doon, sa sulok ng silid, nakatayo ang madilim na anino ng isang nakabaluti na kabalyero.

"Sino ang pupunta roon?" bulong ni Francois dito, may takot sa kanyang lalamunan. Pumasok ang anino sa liwanag ng buwan na pumapasok sa bukas na bintana.

"Jacques," nabulunan si Francois. "Ikaw ba 'yan, Jacques?" Napahilamos siya sa mukha dahil sa gulat.

"Ako ito, Jean-Francois. Maayos ba ang iyong naging laban?" Tila may mapang-akit na ngiti ang kabalyero. "Ako—oo nga, ipinagdasal kita! Kumusta ka na? At Rene?"

"Nangangaral si Rene, gaya ng dati. Pinakamabuti para sa kanya na hindi ako bumisita sa iyo—siya ang nagtipon nito."

maaaring makaabala sa iyo.

"Naku, hindi," pagsisinungaling ni Francois. "Hindi naman! Dapat mong sabihin sa kanya na pumunta. Sabihin mo sa kanya, Jacques."

"Naparito ako upang balaan ka tungkol sa isang kakila-kilabot na bagay, Francois," mabilis na bulong ng kabalyero.

"Ang Pransya ay babagsak kay Edward ng Inglatera sa loob lamang ng dalawampung taon.

Makakakuha si Edward ng suporta ng maraming panginoong Pranses. Magmumula siya sa kanluran at hilaga at mananalo sa puso ng Burgundy. Hahatiin niya ang Pransya."

Labis na nalilito, sumagot ang Kardinal, "Kahit na karamihan sa mga panginoon ng Pransya ay kumampi kay Edward, paano siya magtatagumpay? Wala siyang mahuhusay na hukbo!"

"Magagawa niya," matalas na sabi ng kabalyero. "Simula noon ay nakipagkasundo na siya sa Diyablo. Ang Diyablo mismo ang nagsasabi kay Edward tungkol sa mga sikreto ng digmaan! Sasakupin ni Edward ang ating bayan, si Jean-Francois, kung hindi ay pipigilan mo siya bago ang kanyang kampanya—kung hindi ay pipigilan mo siya ngayon din."

Lumikot ang isip ni Francois. "Kabaliwan iyan! Hindi ko mapipigilan ang mga ganoong bagay. Kung kakausapin ko ang Kanyang

"Kabanalan nito, gagawin niya akong baliw," may karapatan niyang sabi. "Hindi ba ninyo ba mapipigilan ang mga pangyayaring ito, kayong dalawa ni Rene?"

"Ikaw lang ang makakapigil sa mga pangyayaring ito, Francois."

"Hindi ko mapipigilan ang kalooban ng isang Hari, Jacques. Ni hindi ko rin mapapasunod ang Diyablo. Isa lamang akong alipin ng—"

"Pakinggan mo ako, Francois." Galit na galit ang madilim na pigura, habang humahakbang palapit. "Ang Konseho ng Apocrypha; alam mo ba iyon?"

Bahagyang nanigas ang Kardinal. Nag-aatubili siyang umamin, "Oo —pero ilan lamang sa mga katotohanan nito. Ano naman ang problema?"

"Nagtatago sila ng mga sikreto, isang uri ng sandata para sirain ang Hari ng Inglatera. Dapat mong pangasiwaan ang sandatang ito, Francois. Dapat mong ilabas ito laban sa kanya. Gayunpaman, una sa lahat, ikaw dapat matutunan ang wastong gamit nito. Ang ganitong kaalaman ay nakasalalay sa mga archive ng Apocrypha, na tinatawag ng ilan na: *mga Salin ni Naramsin*. Sa mga pahinang ito, matututunan mo ang disenyo at mga paraan ng paggamit ng sandatang ito."

"At paano ko maaabot ang mga bagay na ito?" tanong ni Francois, hindi kumbinsido. "Maingat na binabantayan ang archive. At gumagamit sila ng mga salita para makapasok. Hindi ko alam ang mga salitang ito, Jacques! Ang mga archive ay para lamang sa Konseho."

"Ibubulong ng Diyablo ang lihim na ito sa tainga ni Edward, at hahanapin ni Edward ang mga Naramsin Scrolls. Sa pamamagitan ng mga ito, ang kanyang kapangyarihan ay magiging mas dakila kaysa sa Banal na Sede." Sasakupin niya ang buong Pransya kung hindi mo pakikinggan ang aking mga salita. Francois, dapat mong ituloy ang gawaing ito. Kung hindi para sa Pransya at Simbahan, kung gayon para sa iyong mga kapatid: na tayo ay nahulog nang may dahilan at karangalan. Maging ang mga anghel ay nahulog upang matupad ang Kalooban ng Diyos. Kung ang iba ay kailangang mahulog upang mas marami ang mabuhay, iyon ang Kanyang Kalooban.

Naalala ni Francois ang kanyang bangungot. "Ang iba? Sino ang dapat mahulog?"

"Maging si Kristo ay nahulog, upang ang iba ay mabuhay. Kailangan ko nang umalis, Francois." Tumulikod ang kabalyero. "Sandali lang!" sigaw ni Francois.

Tumulikod ang kabalyero at ngumiti. "Ikaw si *Francois de France*. Alang-alang sa Diyos, iligtas mo ang France. Iligtas mo kaming lahat." Tumulikod siya at naglaho sa pader.

"Tek! Hindi! Jacques! Jacques!" Biglang tumakbo si Francois mula sa kanyang kama, hinabol ang lumilipas na anyo. Tumakbo siya sa kanyang mga silid sa apartment at padabog na binuksan ang pinto, at natisod sa pasilyo. "Jacques!" Ngunit, walang tao sa mahahabang pasilyo.

Ang mukha ng kaniyang kapatid ay nakatawid na sa pasilyo, nakahakbang na sa dulong pader at papasok sa silid-dalaw ng isang pari. Napaluhod siya. "Jacques! Bumalik ka!" Humagulgol siya. Bumukas nang malakas ang mga pinto kasabay ng pagsilip ng mga inaantok na bisita sa labas.

Isang natutulog na pari ang nagising sa sigaw sa labas ng kanyang mga silid, ngunit hindi pa rin niya idinilat ang kanyang mga mata.

Ang lamparang langis sa tabi ng kama ay nag-iilaw sa aklat ng mga banal na kasulatan na nakahiga nang nakadapa sa kanyang dibdib, ang kanyang mga kamay ay nakapatong dito. Ang kabalyero ay nakatayo sa paanan ng kama, nakatitig sa lalaking nananaginip. Dahan-dahang nagsimulang maghalo at magbago ang mga plato ng baluti ng kabalyero, humahalo sa kumikinang na balat ng isang babaeng may magandang pangangatawan, ang kanyang laman ay maputla na parang kamatayan. Buo, ang kanyang mga mata, mga kuko at mailap, hanggang baywang na buhok ay pawang kasinitim ng ebon-stone. Siya ang sagisag ng dalisay at walang-kahihyang si Eva; siya ang pinagmulan ng lahat ng kababaihan —at kung saan din nabigo ang lahat ng kalalakihan. Siya si Lucifael. Huminto siya sa pari, nakangiti. Ang mga tinig ng maraming kababaihan ay nagmula sa kanyang maputlang bibig. "Sayang ang isang lalaki ang mag-isa—lalo na, hindi sa ilalim ko. Ngunit, malapit na." Napangiwi ang pari, umuungol sa kanyang mga panaginip, at gumulong nang patiwari. Ang mga bukas na kasulatan ay nahulog sa sahig at tinapakan ito ng kanyang hubad na sakong habang siya ay naglalakad sa panlabas na pader ng chateau, naiwan lamang ang isang multo ng malaswang tawa na gumugulo sa banal na tao sa kanyang panaginip.

At karapat-dapat lamang ang pagtawa ni Lucifael —wala pang isang buwan ang lumipas bago nag-ugat ang masamang binhi.

Château Mallow ~ Lungsod ng Avignon ~ Mayo, 1347

Hindi tulad ng Château Rouge, na pagmamay-ari ng Kolehiyo ng mga Kardinal, ang Château Mallow ng Avignon ay pagmamay-ari ng Konseho ng Apocrypha at siyang tirahan nina Cardinals Basiliste at Lean. Dahil si Lean ay nasa Inglatera para sa isang misyong Papal, ang nakatatandang Kardinal ay nag-iisa sa Château Mallow. Sa kanyang apartment, si Basiliste ay mahimbing na natutulog. Sa ibabaw ng kanyang mesa ng sulat, isang halos patay na lamparang langis ang nahihirapang lumikha ng apoy, na naglalagay ng mga kumikislap na anino sa kalapit na panulat at lalagyan ng tinta at isang binubuong letra, na may nakasulat na:

Mahal kong Kardinal Lean ~

Patawad sa aking kawalan ng lakas ng loob, ngunit ang pinakamatinding takot ay sumapit na aking kaluluwa. Kumbinsido na ako ngayon na ang pagkamatay ni Cardinal Xavier ay hindi nagkataon lamang at ang mga madilim na puwersa ay kumikilos laban sa atin. Hinahanap nila ang daan patungo sa ating binabantayan. Nakikiusap ako sa iyo, bumalik ka agad sa Avignon at sama-sama, ipipilit natin ang isang pakikipagkita sa Kanyang Kabanalan, Papa Clemente. Dapat siyang mabalaan tungkol sa mga panganib. Magmadali ka, kaibigan ko. Nagsisimula na akong matakot para sa aking sariling kaligtasan—

Sa Iyo, sa Paglilingkod sa Kanyang Kabanalan ~ Kardinal Basiliste

Isang malakas na simoy ng hangin ang pumatay sa apoy nang bumukas nang dahan-dahan ang bintana sa likuran at nakita ang isang pabago-bagong anino. Pumasok nang palihim sa kwarto ni Basiliste ang isang tusong guwardiya at sumampa sa kanyang dibdib, tinakpan ang bibig ng Kardinal gamit ang isang malakas na kamay. Pagkatapos ay bumunot siya ng isang punyal at binulong ang mga tanong na ipinatanong sa kanya. Nagpumiglas si Basiliste, ngunit siya ay masyadong mahina para sa malakas na sundalo. Sa isang nakapanlulumong bulong - binalaan siya ng nanghihimasok na huwag sumigaw, ang malamig na bakal sa kanyang leeg ay lalong nagpapalinaw sa pagbabanta. Inalis ng sundalo ang kanyang kamay at naghintay ng sagot.

Bilang pagsuway, tinitigan ni Basiliste ang naka-anyong mukha, walang imik. Dahan-dahang gumalaw ang kutsilyo patungo sa kaliwang mata ng Kardinal, na nag-iwan ng mababaw na kanal ng dugo. Naggingitngit si Basiliste. ang kanyang mga ngipin at walang ginawang tunog. Muling tinakpan ng kamay ang kanyang bibig, idiniin ang kanyang ulo nang malalim sa unan. Habang nakahawak ang kanyang bigat sa dibdib ni Basiliste, ibinaon ng guwardiya ang punyal sa malambot na laman sa ilalim ng mata. Napasigaw si Basiliste sa kanyang ilong habang kinakamot ng kutsilyo ang mga dingding ng kanyang butas ng mata. Binaligtad ng guwardiya ang mata sa sahig. Nang Nang mawala na ang kaunting pakikibaka ng matanda, ipinaalam sa kanya ng sundalo na mayroon pa siyang isang mata na natitira para makipagtawaran.

Agad na nagsimulang magsalita si Basiliste, ikinuwento ang lahat ng kanyang nalalaman. Nang matapos siya, inutos ng guwardiya na ulitin niya ang mga code words ng sipi upang matiyak na tama ang mga ito. Humihikbi siyang sumumpa na sinabi niya ang totoo—gayunpaman, ang kutsilyo ay tumama sa kanang mata ng Kardinal. Muli, sumigaw si Basiliste laban sa malamig na kamay. Muli, hiniling sa kanya na ulitin ang mga salita. Napasinghap siya at nauutal—pareho ang mga salita. Kumbinsido na nakuha niya ang impormasyong inupahan siyang kolektahin, lumipat ang guwardiya sa dibdib ni Basiliste, pinalabas ang hangin sa kanyang mga baga. At matapos tumahimik ang Kardinal, dumulas ang mamamatay-tao sa bintana at naglaho sa tahimik na gabi.

Pagkalipas ng ilang panahon, nakilala niya ang kanyang patron sa lihim na lugar, na inayos pagkatapos ng kakila-kilabot na pangyayari. Isang pitakang katad ang nagpalitan ng kamay, at ang upahang mamamatay-tao ay sumakay palabas ng kanlurang tarangkahan ng Avignon at patawid sa Tulay ng Ilog Rhone. Gayunpaman, bago pa man siya makalakbay ng isang milya, isang may alam at naghihintay na magnanakaw na may dalang malawak na espada ang pumutol sa kanyang ulo—at sa kanyang pitaka. Ang ebidensya ng isang kasuklam-suklam na pagpatay ay naglaho sa kanayunan ng Pransya. At ang salarin nito, si Cardinal Jean- Francois Blasi, ang may hawak ngayon ng susi sa mga lihim ng Konseho ng Apocrypha at dahil dito, ang dalawang mahigpit na binabantayang monasteryo: *ang Gardiens* at *Cancello*.

[*Wakas ng Kabanata 2*]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~